

■ Els noms propis

■ Responent al senyor Pedro Miret, que el passat dimarts 13 de novembre va escriure una carta en què parlava dels noms propis, voldria fer algunes matisacions. L'any 1977 es va modificar l'article 54 de la llei de Registre Civil en què es va establir que els noms propis haurien de consignar-se en alguna de les llengües de l'Estat, a petició de l'interessat, que substituïa l'anterior nom imposat castellanitzat pel seu equivalent onomàstic en llengua catalana. Queda clar, doncs, que el nom propi de persona no es tradueix i que des d'un punt de vista legal, només es considera la forma del

nom propi la que figura en el Registre Civil.

Una altra qüestió ben diferent és la relativa als noms propis de personatges històrics, contemporanis o de ficció que, si tenen una forma en català amb tradició, es manté l'onomàstica catalana. En el que cas que dits personatges no disposin d'un nom amb una tradició d'ús en català consolidada, es fa servir el nom en la llengua originària. Aquests són, precisament, els criteris que estableixen la Comissió de Toponímia de Catalunya i l'Institut d'Es-

tudis Catalans en els *Criteris per a la toponímia* (2006). Per això és del tot correcte dir en català Carlemany, William Shakespeare, Plató, Federico García Lorca o Joan Carles I.

JOAN RIDAO

*Portaveu parlamentari d'Esquerra
Barcelona*